

den højtærede Landbrugsminister, at det er i Regelen de store Landbrugere, som gaa i Spidsen for enhver god Bevægelse i Landbruget, det var dem, som i sin Tid maatte lære de mindre Landbrugere at mergle, det var dem, der maatte lære dem at dræne deres Jord, det var dem, der lærte dem at producere fint Smør. Det var ogsaa dem, som lærte de smaa Landmænd at komme med paa Husdyrbrug. Altsaa, de smaa Landmænd ere altid komne sjokkende en ikke saa kort Strækning efter Banebryderne paa de større Gaarde. Kunde det nu ikke være lige saadan i Toldsagen? Jeg tvivler ikke om, at den Dag kommer ogsaa, da Husmanden med sin lille Jordlod kan indse, at naar den Værdi, han kan bringe ud af Jorden, kun er lidet værd paa Grund af fremmed Konkurrence, vil den Arbejdsfortjeneste, han har af at dyrke sin Jord, ogsaa blive meget lille. Det er ikke min Mening ved denne Toldforhandling at haabe paa, at vi her skulle faa gennemført en Landbrugstoldbeskyttelse. Nej, det vilde jo være umuligt, thi største Delen af Landbrugerne staa derimod, men jeg er temmelig overbevist om, at Tiden vil medføre, at den en Gang kommer, fordi det danske Landbrug maa have Beskyttelse. Og det har saa meget mere Krav paa en saadan Beskyttelse, som det ud af dets Jord maa svare en betydelig Skat til Statssamfundet, og naar det svarer den ud af Jorden, svarer det den egentlig ud af Produktionen.

Medens jeg har Ordet, vilde jeg gerne ogsaa omtale Arveafgiften. Det er ikke, fordi jeg vil sige meget derom. Jeg vil blot udtale, at jeg aldrig har kunnet forstaa, at man skal svare Arveafgift af Arv fra Forældre til Børn eller i lige Linie nedad. Jeg finder dette upassende. Man siger jo — det er blevet nævnt nede i Folketinget —, at det er de heldige Forhold, som Staten har frembragt, hvorunder Folk have levet, der have bevirket, at de have kunnet samle Penge sammen, derfor have de kunnet give Børnene Arv, og derfor har Staten ogsaa Lov til at kræve Arveafgift af dem. Men en Kapital samles ikke alene sammen ved Arbejde; den samles ogsaa sammen ved Nøjsomhed. Man kan jo se to Familiefædre, der egentlig have haft lige meget at fortjene, men langt fra ved deres Livs Aften efterlade lige meget; Arven kan være meget lille hos den ene, og der kan være meget henne hos den anden. Jeg kan ikke se, at Staten i og for sig skal have nogen Ret til

— hvad den dog har i Øjeblikket —, at kræve Afgift af en Arv, som f. Eks. er opstaaet ved, at en Mand har samlet sammen og nægtet sig selv mange Ting for at kunne give sine Børn noget efter sig. — Da den højtærede Minister fremlagde dette Lovforslag om Forhøjelse af Arveafgiften, fortalte han os: det have de i andre Lande, og det kunne vi for Resten læse i Motiverne, at de i andre Lande ere gaaede ind paa en høj Arveskat. Det er mærkværdigt, hvor den højtærede Minister er elastisk. I andre Lande hylde de Protektionismen; men der tage vi ikke Eksempel af dem, men naar det gælder om at kunne samle Penge ind ved en Arveskat, saa Gud bevares, saa er den højtærede Minister parat til at tage Lære fra fremmede Lande. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg er imod den foreslaede Arveskat. Jeg er imod den Progression i Arveskat i lige Linie. Derimod kan det være en anden Sag, naar Talen er om Arv i fjernere Led; der kunde der muligvis være en Grund dertil. Men jeg kan ikke indse, hvorfor vi skulle benytte en saadan Skat til Kompensation paa Toldloven. Naar en Mand arver en Sum, arver han den vel under den Forudsætning, at han skal gøre den frugtbringende og ikke leve den op samme Dag. Men naar vi paa en Maade ville lade Staten igennem Arveafgiften være Arvtager efter dem, der efterlade store Formuer, synes jeg, der kunde være al Anledning til at anvende det derved indkomne til at foretage noget, der forbedrede Statens Stilling, saa at vi f. Eks. byggede Jernbaner, afdroge paa Statsgælden og i det hele taget skabte ny Værdier for den Valuta, vi modtog igennem Arveafgiften.

Naa, jeg skal ikke trætte det høje Ting længere. Det var jo paa et noget sent Tidspunkt, den højtærede Formand vilde give mig Ordet; men jeg takker alligevel for, at jeg fik det, og jeg takker for, at de Herrer have hørt mig.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Tingets næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden:

1) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Fribefordring af værnepligtige.